

ACADEMIA PRO INTERLINGUA

Præsidente: G. PEANO, Prof. in Universitate de Torino. Cavoretto - Torino.

Thesaurario: Ing. G. CANESI, Via Costigliole, 1, Torino 5.

Vice Thesaurario: E. DE WAHL, Nikitinstrad. 10, Reval (Estonia).

» » W. DE JEZIERSKI, Prof. Lyceo de Lida (Polonia).

Consilio directivo: prof. Banachiewicz, prof. Boggio, prof. Ciamberlini, prof. Dickstein, prof. Gerbaldi, prof. Guérard, prof. Hartl, prof. Levi-Civita, prof. Meysmans, ad. Michaux, prof. Panebianco, rev. Pinth, dr. Vanghetti.

ACADEMIA PRO INTERLINGUA habe origine in congressu de München, anno 1887. Suo primo præsidente es Schleyer, auctore de Volapük. Academia sub directore prof. Kerkhoffs in Paris 1887-1892, ing. Rosenberger in Petrograd 1893-98, rev. Holmes in New York 1899-1908, seque et promove progressu de lingua auxiliare internationale. Post 23 XII 1908, sede de Academia es in Torino.

STATUTO (Extracto).

1. Academia es societate inter fautores de lingua internationale.
2. Omne homo, que mitte ad thesaurario Fr. 10 per anno, es socio de Academia, et habe jure de voto tres mense post inscriptione.
3. Socios nomina Directione de Academia, et Consilio directivo. Directione administra Academia. Consilio judica divergentias inter directione et socios.

In 1910. majoritate de socios consilia regulas: « Omne vocabulo de Interlingua es internationale, sub forma de thema latino, sine flexione grammaticale inutile ». Socio que non seque regulas de Academia es **precato** de expone regulas de suo lingua.

INDICE

Kolowrat, <i>De negatione logico et de quantitate algebrico negativo</i>	pag.	2
Canesi, <i>Scriptura in cifras</i>	»	6
Peano, <i>De æqualitate</i>	»	8
Carassali, <i>Problema religioso in « De Natura Deorum » de</i>		
<i>M. Tullio Cicerone</i>	»	12
Bibliographia	»	15

Cum præsente numero, nos mitte *Revista Universale* N. 1, et *Ro*, N. 10, 11, 12, dono de socios.

46817

DE NEGATIONE LOGICO

et de quantitate algebrico negativo.

§ 1. - Pro bene comprehendere leges de « logica-mathematica » concepto ab Leibniz et realizato hodie gratia ad operas de vario sapiente et, in modo particolare, de nostro præsidente Prof. Giuseppe Peano, appare utile pote stude omnè affinitate que liga logica proprio-dicto cum mathematica et examina usque ad que limite i analogia inter ambo scientia sorore.

Præsente articulo habe ut scopo indica uno correspondentia univoco et reversibile que in dominio de propositione logico universale et particolare, rege negatione (notato ab Prof. Peano -) et signo de quantitates algebrico negativo minus (i. e. -). Isto correspondentia es fundato super conventione unico que formula mathematico

$$a - b - 1 \tag{1}$$

exprime relatione logico « omne a es b », per exemplo in « omne homine es mortale » (secundum Prof. Peano $a \supset b, b \subset a$ aut $a - b = \Lambda$, notationes ex que ultimo es, per aspectu, satis simile ad nostro formula).

§ 2. - Ex isto conventione resulta que relatione « inverso » $b \supset a$, i. e. « omne b es a » debe es expresso per

$$b - a - 1 \tag{2}$$

formula non identico ad $a - b - 1$, in idem modo que in logica $b \supset a$ non semper vale $a \supset b$.

De alio parte non sci¹⁾ que in logica $-a \supset -b = b \supset a$ et $-b \supset -a = a \supset b$; et que, per exemplo, si « omne non-græco es non-attico » tunc « omne attico es græco ».

Isto vèritate appare in modo naturale et mechanico ex nostro conventione in virtute de proprietate algebrico de signo -, sine que nos debe disce illo ut regula logico speciale. In effectu, $-a \supset -b$ fi in nostro notatione $-a - (-b) - 1$ et $b \supset a$ fi $b - a - 1$; sed ambò valore mathematico confunde se, nam $-a - (-b) - 1 = -a + b - 1 = b - a - 1$.

¹⁾ G. PEANO, *Aritmetica Generale e Algebra Elementare*. Torino 1902, § 5, Prop. 1, 5.

G. PEANO, *Formulaire de Mathématiques*. Turin 1895-1899, II, § 1, p. 7, N. 111.

In simile modo æqualitate $-b - (-a) - 1 = a - b - 1$ responde ad æquivalentia logico $-b \supset -a = a \supset b$.

Formulas $a - b - 1$ et $b - a - 1$ exprime iudicios *universale affirmativo* aut, secundum notatione de logica tradizionale, propositiones de typo A que es sæpe figurato per circulos *interno* uno ad altero.

§ 3. - Si in formula (1) nos substitue b per $-b$ (i. e. non b), nos obtine expressione mathematico $a - (-b) - 1$ i. e.

$$a + b - 1 \tag{3}$$

que debe significa $a \supset -b$ « omne a es non b » (alio notatione: $a \cap b = \Lambda$ aut $ab = \Lambda$), et repræsenta iudicio *universale negativo*, simbolizato in logica per littera E aut per circulos *externo*.

Suffice que $a \supset -b$ ut $b \supset -a$ et viceversa; per exemplo, si *omne homine es non-quadrupede*, tunc *omne quadrupede es non-homine*. Ergo a et b , ligato per symbolo composito $\supset-$ (« es non ») es permutabile. Bene, idem proprietate characteriza a et b in $a + b - 1$, nam nos obtine identico resultatu ex $a - (-b) - 1$, i. e. $a \supset -b$ et ex $b - (-a) - 1$, i. e. $b \supset -a$, dato que $a + b - 1 = b + a - 1$.

Propositione $a \supset -b$ (æquivalente ad $b \supset -a$) es considerato ab vario logico ut « contrario »²⁾ de $a \supset b$ et de $b \supset a$.

Quanto refer se ad propositione logico $-a \supset b$ (aut $b \subset -a$), « omne non a es b » ubi a et b es permutabile (nam $-a \supset b$ vale $-b \supset a$), in virtute de nostro conventione, illo sume forma

$$-a - b - 1 \tag{4}$$

æquale in mathematica ad $-b - a - 1$ que corresponde ad propositione $-b \supset a$; ergo etiam in (4) litteras a et b posside commutativitate.

§ 4. - Nunc nos considera negatione de formulas (1), (2), (3) et (4). Ex principio iniziale es claro que isto re debe es facto per adjunctione de - ad expressione mathematico; in tale modo formulas que figura duo propositione « contradictorio » (i. e. dissimile solo per negatione) es in idem relatione que 1 et -1.

Ita $-(a \supset b)$, lecto « non es vero que omne a es b » (per exemplo in « non omne re que splende es auro ») aut « non suffice es a pro es b » aut « ullos a es non b » (alio notatione: $\exists a - b$) debe es scripto, secundum conventione, $-(a - b - 1)$, i. e.

$$b - a + 1 \tag{5}$$

²⁾ Alios nomina contrario ad « omne a es b » propositione « omne non a es non b ». Es quæstione de terminologia.

Terminos mathematico a et b de isto formula non es permutabile, et tale non es terminos logico de propositione $-(a \supset b)$ que differ ab $-(b \supset a)$.

Nos habe ita alio casu symmetrico, sed distincto

$$a - b + 1 \quad (6),$$

que es negatione de (2) et que significa $-(b \supset a)$, i. e. « non es vero que omne b es a » aut « ullos b es non a ».

In logica, dictos iudicio es vocato *particulare negativo* et notato per littera O .

Nos debe observa que casu (5) et (6) non coincide cum (3) nam ex $-(a \supset b)$ aut $-(b \supset a)$ non resulta que $a \supset -b$; et si « non es vero que omne homine es sapiente » nullo habe iure conclude que « omne homine es ignorante ».

Per idem modo in nostro calculo mathematico $b - a + 1$ et $a - b + 1$ differ per valore algebrico ab $a + b - 1$.

§ 5. - Negatione de (3) es propositione de Prof. Peano $-(a \supset -b)$ (alios notatione: $\exists a \supset b$, $\exists ab$ aut $ab - = \Lambda$) que es lecto « non es vero que omne a es non b » aut « ullos a es b » (ut in « ullos ave es aquatico ») et constitue iudicio *particulare affirmativo*. Logica traditionale nota tale propositione per littera I , repræsenta illo per duo circulo que *seca se* reciproco et voca sæpe « subalterno » de $a \supset b$ et $b \supset a$ aut « subcontrario » de $-(a \supset b)$ et $-(b \supset a)$. Terminos es hic permutabile, et $\exists ab = \exists ba$.

Secundum conventionem fundamentale isto casu debe es expresso per $-(a + b - 1)$, i. e. $1 - a - b$ (7), formula mathematico cum litteras etiam permutabile, nam $1 - a - b = 1 - b - a$.

In fine negatione de (4) es $-(-a \supset b)$ aut $-(b \supset -a)$ que nos lege « non es vero que omne non a es b » aut « ullos non a es non b » et ubi a et b pote es permutato ut in « ullos non-europæo es non-americano » que vale « ullos non-americano es non-europæo ». Etiam in mathematica expressione correspondente

$$-(-a - b - 1), \text{ i. e. } a + b + 1 \quad (8)$$

es identico ad $-(-b - a - 1)$, i. e. $b + a + 1$.

§ 6. - Ita nos obtine octo casu de relatione logico de continente ad contento ex que quattuor — (3), (4), (7) et (8) — habe litteras

permutabile et quattuor — (1), (2), (5) et (6) — terminos fixo, et que nostro notatione redde per octo formula mathematico:

Propositiones universale

- 1) $a - b - 1$, i. e. $a \supset b$, aut $a - b = \Lambda$
- 2) $b - a - 1$, i. e. $b \supset a$, aut $b - a = \Lambda$
- 3) $a + b - 1$, i. e. $a \supset -b$, aut $ab = \Lambda$
- 4) $-a - b - 1$, i. e. $-a \supset b$

Propositiones particulare

- 5) $b - a + 1$, i. e. $-(a \supset b)$, aut $\exists a - b$
- 6) $a - b + 1$, i. e. $-(b \supset a)$, aut $\exists b - a$
- 7) $1 - a - b$, i. e. $\exists ab$ aut $ab - = \Lambda$
- 8) $a + b + 1$, i. e. $-(-a \supset b)$.

Viceversa ad omne ex octo combinatione mathematico possibile (nam $2^3 = 8$) determinato ab præsentia de $+$ aut $-$ ante singulo ex tres elemento a , b et 1 corresponde uno casu logico speciale.

In conclusione, si nos designa negatione per $-$ et adopta conventionem que $a - b - 1$ symbolyza $a \supset b$, nos attinge, inter logica et mathematica, curioso correspondentia applicabile ad propositione logico simplice (i. e. de duo termino), universale et particulare; isto correspondentia es univoco, i. e. tale que pro omne æquivalentia logico existe æqualitate mathematico et viceversa. Valore pratico de dicto parallelismo es que illo pote auxilia et illustra explicatione de leges de ratiocinio et, per proprietate de operationes mathematico noto ab omne, doce ad studente vario regula de logica in modo automatico. Ita, si nos recurre ad analogia inter logica et algebra cum conventionem indicato (aut alio simile), nostro mente jam cognosce sine studio, de uno parte, æquivalentias

$$\begin{aligned} -b \supset -a &= a \supset b \\ -a \supset -b &= b \supset a \\ a \supset -b &= b \supset -a \\ -a \supset b &= -b \supset a \\ -(-b \supset -a) &= -(a \supset b) \\ -(-a \supset -b) &= -(b \supset a) \\ \exists ab &= \exists ba \\ -(-a \supset b) &= -(-b \supset a) \end{aligned}$$

(sine computa $a = a$ et $-(-a) = a$); et, de alio parte, non-æquivalentias de $a \supset b$ cum $b \supset a$, de $a \supset -b$ cum $-(a \supset b)$ et plure alio.

Prof. Doct. G. KOLOVRAT.

Per exemplo: 124,1 14,15 172,4
 significa: vocabulo 124 = deus; flexione 1 = nominativo;
 vocabulo 14 = amare; flexione 15 = persona 3 de præsente indicativo;
 vocabulo 172 = concordia; flexione 4 = accusativo;

ergo nos lege « deus amat concordiam ».

Systema simile es proposito ab Matraia de Lucca in 1831. Vide Academia pro Interlingua, anno 1910 pag. 77.

Historicos de Interlingua, Couturat et Guerard tace de Sturmius et Matraia.

Si nos adopta lingua sine flexione, solutione es plus simplice. Per exemplo, si duo corrispondente adopta meo vocabulario de Interlingna, tunc 92,46 69,69 162,11 48,69

significa: pagina 92 linea 46 = me
 pagina 69 linea 69 = heri, etc.

Si, in loco de vocabulario alphabeticum, nos adopta vocabulario methodico super classificatione de sensu, et in loco de cifras, nos adopta litteras cum sono facile, resulta lingua fundato super classificatione de ideas, de que existe numeroso experimento. G. CANESI.

DE ÆQUALITATE

Per G. PEANO.

Nostro benemerito thesaurario ing. Canesi, publica præcedente numero de 1 augusto de Academia; et in pag. 2 annuntia quod me participa ad Congressu mathematico internationale in Toronto (Canada), ob invitatione de illo Universitate. Me age gratias ad Comitatu, et in modo speciale ad præsidente de Congressu prof. Fields, pro munifico et cordiale acceptione.

In die 12 augusto, me lege meo studio « de æqualitate » in Interlingua « latino sine flexione », ante congressistas de vario lingua: majoritate es de Americanos loquente Anglo. Et toto publico, que in generale ignora existentia de omne interlingua, declara de intellige me. Resultatu es mirabile; sed majoritate de præsentes opina quod lingua anglo es lingua internationale de futuro.

Ecce sommario de meo communicatione.

Relatione de æqualitate es indicato in primo tempore per vocabulo « æquatur », postea per initiale æ deformato in ∞ ab Vieta anno 1540-1603, et Leibniz 1646-1716. Record, in anno 1557, introduce forma =, adoptato ab Newton 1643-1727, et nunc de usu universale.

Alio exemplo de relatione, ex lingua familiare:

x es patre de y ;

x es fratre de y ;

Ex arithmetica:

numero x es majore de y , $x > y$;

x es multiplo de y ;

x es primo cum y .

Ex geometria:

recta x es parallelo ad y ;

recta x es perpendicularare ad y .

Ex logica:

omne x es y ;

ullo x es y ;

nullo x es y .

Æquatione inter duo variabile numerico x et y , de forma $f(x, y) = 0$, indica relatione; si x et y es coordinatas de puncto in plano, illo æquatione repræsenta loco geometrico, linea; ergo linea responde ad relatione.

Si objectos de relatione es numeros naturale 1, 2, 3, ... n , et nos repræsenta dyade (x, y) per puncto de coordinatas x et y , id es per puncto que sta in linea verticale x , et in linea horizontale y , es me scribe + in puncto que repræsenta dyade, que satisfac relatione, et scribe - in casu opposito, tunc isto figura de + et - repræsenta relatione. Exemplo:

1 2 3

1 + - -

2 - + -

3 - - +

indica relatione $x = y$.

- + +

- - +

- - -

indica relatione $x > y$.

- - -

- - -

- - -

repræsenta relatione satisfacto per nullo valore de variables.

+ + +

+ + +

+ + +

indica relatione semper satisfacto.

Si objectos de relatione est in numero de n , tunc numero de dyades ex istos objecto vale n^2 , et numero de classes de dyades, id es numero de relationes vale 2 ad potestate n^2 . Numero de relationes inter 3 objecto es $2^9 = 512$.

Si xRy indica uno relatione inter duo objecto x et y pertinente ad uno classe, dicto campo de R , tunc nos dice quod relatione R es reflexivo, si pro omne x in campo de R , es $x = x$.

Relatione R es symmetrico, si pro omne x et y in campo de R , ab xRy seque yRx .

Relatione R es transitivo, si pro omne x, y, z in campo considerato ab xRy et yRz seque xRz .

Vocabulo transitivo, in isto sensu es introducto ab De Morgan anno 1856.

Vocabulo symmetrico ab Schröder a. 1890.

Vocabulo reflexivo ab Vailati, a. 1891, *Rivista di Matematica*, p. 136.

Vide:

SHEARMAN, *The development of symbolic logic*, London 1901.

WITEHEAD and RUSSELL, *Principia mathematica*, a. 1890, p. 178.

Relatione $x = y$ es reflexivo, simmetrico, transitivo. id es:

$$x = x$$

ab $x = y$ seque $y = x$.

ab $x = y$ et $y = z$ seque $x = z$.

Me demonstra quod proprietates reflexivo symmetrico transitivo es independente, id es, existe relationes que habe duo ex illo proprietates et non remanente.

Uno relatione inter numeros 1, 2, ... n es reflexivo, si figura contine dyades de diagonale $x =$.

Relatione es symmetrico, si figura es symmetrico pro diagonale.

1	2	3	
1	+	+	—
2	+	+	+
3	—	+	+

indica relatione reflexivo et symmetrico, sicut resulta ex figura. Sed non transitivo, nam relatione contine dyades (1, 2) et (2, 3), et non (1, 3).

Relatione præcedente pote es scripto: mod $(x - y) \leq 1$.

In modo simile, relatione « distantia de punctos x et y es minore de uno metro », es reflexivo, symmetrico, non transitivo. Relatione « numeros naturale (majore de 1) x et y , habe divisore commune (majore de 1, id es, illos non es primo inter se) », es reflexivo,

symmetrico, non transitivo; nam 2 et 6 habe divisore commune, 3 et 6 habe divisore commune, sed 2 et 3 non habe divisore.

Ergo existe relatione reflexivo et symmetrico, non transitivo, proprietate transitivo non es consequentia de proprietates reflexivo et symmetrico.

Relatione « numero x es minore aut æquale (non majore) de y », « x es multiplo de y », « x es potestate de y » es reflexivo, transilivo, non symmetrico.

Ergo proprietate symmetrico non seque ex reflexivo et transitivo.

1	2	3	
1	+	—	+
2	—	—	—
3	+	—	+

indica relatione symmetrico transitivo, non reflexivo, nam non contine dyade (2, 2).

Idem relatione pote sume forma « numeros naturale x et y es ambo impari ». Isto relatione es affirmatione simultaneo de conditione in x et in idem conditione in y .

+	—	—	
—	+	—	
—	—	—	

indica relatione symmetrico, transitivo, non reflexivo, et non affirmatione de conditione disjuncto in x et in y .

Alio forma es « numeros naturale x et y , divisio per 3 da idem residuo non nullo ».

1	2	3	4	
1	+	+	—	—
2	+	+	—	—
3	—	—	+	—
4	—	—	—	—

repræsenta alio relatione symmetrico transitivo inter numeros 1, 2, 3, 4, et non reflexivo.

Ergo proprietate reflexivo non seque ex symmetrico et transitivo. Proprietates reflexivo, symmetrico et transitivo es inter se independente.

Revista Universale, redactore et editore prof. W. DE JEZIERSKI, Lida (Polonia). Isto periodico de nostro illustre consocio, contine in N. 1, scriptos de socios: Jezierski, Berio, Panebianco, Slawinski, Peano, Hartl, Pinth, Canesi. Et es misso in dono ad omne socio, simul cum præsentate numero de API.

Problema religioso in “De Natura Deorum” de M. Tullio Cicerone.

Libro primo « De Natura Deorum » (aut « De Deorum Natura ») continet expositionem de conceptibus circa divinitatem expressis ab 27 philosophis, de quibus primo est Thales de Mileto, postremo Diogenes de Babilone, nuntius ad Romam simul cum Carneade. Personae de dialogo in primo libro sunt duo: epicureus Caius Velleius, et academicus Aurelius Cotta: primo spernit omnem theologia non conformem ad doctrinam de suo magistro Epicuro, et secundo confutat argumentos quem adducit Velleius pro sua thesi, persuasus quod impossibile est quaecumque demonstratione de materia religiosa. Est facta indicatio etiam de tertio persona, Lucilio Balbo, sectatore de stoico philosophia; sed verbo de discipulo de Zenone Citico sonat alto, solemne, pleno de ardore, et (ad minus in apparentia) de persuasione, tantum in libro secundum.

Longo elenco de philosophos, qui habent tractatum circa problema de Deo apud Hellenos potest demonstrare quod grave est quaestio, quae sine dubio est connexa cum Providentia, et etiam cum immortalitate de spiritu (Athanasia). Parvo numero de illis qui negant Deum esse, ut Diagoras de Mela (de quo Cicerone adducit in tertio libro curiosum anecdotum), Protagoras Abderites, Theodoros Cirenais, ad nos dicit quod iam nos debet considerare clauso disputatione circa essentiam de Deo et quod convenit magis studere modo de representando illo ad nostram mentem, ut non potest existere certamine et fictione educativo.

Est possibile de identifica aqua de Thales cum divinitate; aut aere de Maximene, aut igne de Heraclito? aut mente de Anaxagore? Est possibile quod Divinitatem habet originem ab processu anthropomorphico? Quale actionem habet cultum de mortuis in theologia?

Multitudine et varietate de Deos facit debilem fidem religiosam aut tendit ad mutationem in superstitionem, ab qua nihil trahit dignitatem et pulchritudinem de cultu.

Et etiam narratione de factis tributo ad divinitates, qui habitant mundo universo, non iuvat ad religionem. Sine dubio, non est casus de repetendo quod dicit S. Paulus in epistula ad Romanos (I, 29), sed nemo potest dubitare quod monotheismo est superiore ad polytheismo et

simplicitate de ceremoniis et de liturgia purifica conscientiam vere religiosam.

Libro « De Natura Deorum » semper est parte de cultura superiore, quia elevat studiosum in mundo de dubitationibus, quae potest turbare et in consequentia laedere ingenuitatem et simplicitatem de animis de iuventute, pro qua cultum surrogat saepe exercitationem moralem. Sed est iam inutile de facili nota difficultate quae occurrere in theologico tractatione, quem nos debet reservare (usque dum schola non surgeat super basi diverso ab praesente), ad ministerium de templis. Licet autem affirmare quod lectura de libro « Natura Deorum » augeat, miro in modo, culturam philosophicam, et obligat ad agendam et revivendam multitudinem de cognitionibus quae forsitan est iam crystallizata et fossilizata in nos. Nunc nos descendit ad aliquas ideas particulares, quae occurrere in primo libro.

Mundo est fabricato ab Deo: nihil plus simplice et facile quam de concedendo quod divinitatem habet creato mundo; omnes die nos videmus infinito exemplo de constructionibus, de domibus, viis, pontibus, navibus, automobilibus, aëromobilibus; ut quando homo habet intellectum et concessit quod Deo est maximo, immenso, non videmus plus difficultate in credere quod mundo est creatione de divinitate. Sed qui submitte fidem ad analysin, videmus objectionem multo gravem, quae permanet etiam contra acutum responsionem de doctoribus de cultu. In capitulo nono est quaestio: *sed quid facit Deo ante originem de mundo?* Et quia tempore, quae nos supponit existere inter creationem et existentiam de Deo est illimitata, ita nos est obligatus ad imaginandum otium in vita divina. Praeter hoc si Deo voluit creare mundo, hoc est signum de voluptate ad illum, quia facit existere id quae ante non existit: et tunc oportet imaginandum quod Deo, ante creationem, est sine aliquo voluptate; ergo non est toto beato, non est illo Deo, quem mente nostro et theologia cogitamus. Nos non debet admitti quod objectionem de capitulo nono est ignota ad cultores de scientia religiosa: etiam Augustinus de Tagaste sentit hoc in modo profundo, quem tamen forsitan gravitate de argumento, et da responsionem gratiosam sed non acutam: Deo, ante creationem de mundo, cogitamus de para inferno pro illis qui volunt figere nasum nimis sursum.

Secundo exemplo de ideas particularibus: circa dogmate de Providentia quiescit anima popularis: libere etiam fingit quod existit ente infinito, quae cura nos, supra capite nostro vigila, consulat nos in

res adverso et pelle malo ab nos. Sed etiam circa hoc dogmate, reflexione dextræ: Deo beato, sereno, quomodo pote vaca de multos facto que accide quotidie, etiam ad omne nutu de oculos? Et si es vero quod non move folio sine voluntate de Deo, cur malo, dolore, miseria impera et extende se? Dogmate de Providentia pugna terribile contra dolore, de que origine debe es invento in Deo. Et entes, que es cruciatio ab malo, quomodo pote concede quod Deo benevolo provide illos? Sine dubio, analysi de conceptus religioso, ut illo de Providentia, duce ad consequentias de non facile acceptione ab illo que crede et prædica religione necessario ad societate et republica.

Tertio exemplo: oratione fac parte essentielle de cultu: non habe religione illo que non invoca Deo, que non crede illo auctore de multo beneficio et bono, quem nos gaude. Non existe facto magno, quem non præcede aut seque ceremonia religioso cum oratione. Quale significatione habe oratione (in casu de morbo, de itinere, de bello) si Deo es sapientissimo et in consequentia prævidente? Es possibile quod oratione muta voluntate de Deo, que in uno momento debe nosce præsentem, præterito, futuro? tres forma, que in Deo es actualis, ut dice Augustino in *Confessiones* (libro XIII).

Me crede ergo quod analysi de commune conceptus circa religione duce et coge ad profundo revolutione de fide vulgare et genera forma de scepticismo, non utile ad societate que præfer voluptate de senti et crede, quam de cogita circa religione.

M. Tullio Cicerone intellige in modo perfecto periculo posito in quæstiones religioso, et ad fine de tres libro (ut in alios opere, quale *De Fato*, *De Divinatione*, exhorta ad remane fidele ad traditione de patres que exerce cultu cum magno ardore, quia dice quod ad defectione de religione seque ruina de justitia et de societate.

*
**

Duo præcipuo philosopho loque in libro primo: Epicuro de Samo et Zenone de Citio. Epicuro crede toto inutile demonstratione de existentia de Deos; illo non es irreligioso; sed opina quod studio de homine revela in nos sensu divino, magis Deo ipso, de que notione non nasce in nos ex externo, sed es *prolepsi*, prænotione, antecepto idea de veritate religioso. In doctrina theologico non es necessario argumentationes; si Deo non es in nos, nos non pote, in nullo modo, perveni ad illo. Es animo nostro confecto per tale

elementos divino, que si impossibile de tolle dubio circa existentia et non existentia de Deos. Quomodo per oculos nos vide, per aures non audi, ita per mente nos vide Deo; melius etiam, Deo es in mente de homine, fac parte de suo mente; Deo, me repete, es prolepsi, notione, que homine inveni in se ipso, in suo organismo intellectuale, notione que non pote es ex fonte differente ab homine ipso. Et Deo de Epicuro posside attributos necessario ad suo essentia; es pleno de beatitudine, contempla se ipso in suo pulchritudine, securo de immortalitate. Non pote vaca de alio re quam de suo natura: ad omne re es extraneo, indifferente; es clauso in regno impenetrabile de suo cogitatione, et frustra homines pulsa ad porta de suo domo per orationes, per ritus, per ceremonias. Nos debe es contento de cognosce, de senti illo intus in nos, sine ullo præensione.

Zenone de Citio, contra, habe magno necessitate de quære demonstratione circa existentia de divinitate, que habe reperto in cælo, in terra, in homine.

Spectaculo sublime de stellas, ordine, constantia de motus astrale coge homine ad finge Deo auctore de mundo. Vita de plantas, vita de animales, miro mecanismo de corpore humano, phænomeno de instinctu, es documentos que flecte nostro intellectu ad adoratione de Deo.

Signos de zodiaco, ita ut es descripto ab Arato de Soli, excita admiratione et fac cogita ad infelicitate de illos que remane muto ante voce que canta gloria de Deo: que, quomodo incipe ad es benefico propter suo benignitate, ita pote prosequi in beneficiis ob oratione de credentes.

In breve, et pro Epicuro et pro Zenone, divinitate existe: philosopho de Samo reperi Deo intus in mente de homine, philosopho de Citio quære illo et inveni in sublime operes de natura: primo non ora, quia beatitudine divino exclude importunitate humano; secundo genuflecte et adora, dum spera.

SETTIMIO CARASSALI.

Articulo es tracto ex periodico « Paraviana », magno domo editoriale in Torino, antiquo, celebre, et que provide omne libro italico ed extero. Omne mense publica numero, que tracta diverso quæstiones, et nuntia editiones. Articulo de professore Settimio Carassali habe excitato magno curiositate.

Doctore Settimio Carassali edita tres libro latino « De Natura Deorum »; primo cum domo editoriale Albrighi de Roma, secundo cum domo Internationale de Torino, tertio cum domo Sandron de Palermo. De libro primo fac etiam versione cum domo Paravia in Torino.

BIBLIOGRAPHIA

Il **Medico Italiano**, Milano, Via S. Paolo 10, in numero de 10 settembre 1924 publica articulo de consocio prof. PEDRAZZOLI, cum titulo « Di una interlingua ».

Auctore expone breue historia de lingua locuto, et postea scripto per hieroglyphos, et per alphabeto; necessitate de interlingua; difficultate in adoptione de uno lingua vivente aut mortuo. Loque de linguas artificiale, Volapuk et similes. In fine, expone interlingua naturale, conforme ad regulas de nostro Academia. Auctore reproduce plure articulo in Interlingua, unde resulta lingua constante, cum normas ultra simplice, accessibile ad omnes. Pro Interlingua non es necessario novo vocabulario; suffice vocabulario latino. Ideas, expresso in Interlingua, es præciso.

Articulo de nostro consocio es optimo; et nos augura quod cetero socios publica articulos simile.

Socios novo.

BERNERI Dott. Camillo,	Viale Volta, 13, FIRENZE
CARASSALI prof. Settimio,	Via Balbo, 44, TORINO 12
FRITZE doct. prof. Maria,	Via Cagliari, 42, ROMA
GALLI dott. Alfredo, med. chir.,	Via Cavour, 13, GALLARATE
GIDEONSE D. Harry,	500 Riverside Drive, NEW YORK
INSOLERA prof. Filadelfo,	Corso Vittorio Emanuele, 73, TORINO 13
LUCCARELLI prof. Vincenzo,	VIADANA (Mantova)
MOSSO prof. Pietro,	Via Villarfocchiardo, 12, TORINO 17
OXINSKI Ing. Tomaso,	Rue Obozna, 11, VARSOVIE
SCURI dott. Gaetano,	SESTO S. GIOVANNI (Milano)
TIBALDI Carlo, rappresentante	Via Bava, 37, TORINO 12
VIGLEZIO Antonio, presso Rohr HABICHT,	Vordergasse, 57, SCIAFFUSA (Svizzera)
WEBSTER W. C.	4 Gayton Road, Hampstead, LONDON NW 3

Variatione de habitatione.

KOZLOWSKI W. M. prof. de philosophia,	Bukowska 43, POZNAN (Polonia).
SEMPRINI Dott. Gio. prof. R. Ist. tecnico	REGGIO EMILIA
VERCELLI Dr. prof. Francesco, Direttore R. Istituto Geofisico	TRIESTE